

Met de Pelgrim op pad: “Harry Keijsers”

- Bij begin en einde -

Harry Keijsers is 74 jaar oud, woont samen met José in Asten. Harry is laatstelijk werkzaam geweest als pastoraal werker in parochies in Deurne en ging voor de eerste keer in 2006 met de fiets naar Santiago.

Het voortraject om op pad te gaan;

Aanleiding:

Vanuit het bisdom was er elke zeven jaar de mogelijkheid om gebruik te maken van een sabbatverlof. De eerste keer dat ik hiervan gebruik maakte, was in 1997. Toen had ik naast studie ook contacten en ervaringen met moslims en joden in Nederland. Nu wilde ik met de fiets op weg naar Santiago. Op 30 april 2006 ben ik thuis gestart en op 19 juni gefinisht in Finisterra.

Enig idee wat je te wachten stond?

Eigenlijk niet, maar duidelijk was, dat ik enorm geïnteresseerd was in de Spaanse geschiedenis met betrekking tot de relatie tussen joden, christenen en moslims. Gaandeweg heb ik ontdekt dat tijdens die eeuwenlange bezetting door de moslims van een groot deel van Spanje, het noorden sterk gesteund is door de katholieke wereld en dat heeft geleid tot de pelgrimage naar Santiago.

Gaandeweg ook ben ik tijdens mijn eerste tocht Pelgrim geworden en gebleven. Mijn ervaring was dat woord en lijf na verloop van tijd in een soort oorlog geraakten, zodat ik bijvoorbeeld met mezelf afsprak: Morgen tot 12 uur fiets ik en dan stop ik. In de gesprekken met andere Pelgrims is dat herkenbaar en blijkt dit bij vrijwel iedereen te overkomen

Tijdens de tocht;

Welke overnachting zul je niet vergeten?

De prachtige overnachtingsplek ‘Mon Repos’ van René Heinrichs in Augy-Sur-Aubois, een klein dorpje vlak bij Nevers waar wij gezamenlijk hebben gegeten in het plaatselijke gemeentelijk restaurant samen met een aantal Hollanders, die hier waren met de camper. En ‘s avonds hebben we in het plaatselijk gemeenschapshuis een indrukwekkende voorstelling van een reizend jongerentheater bijgewoond. Na afloop hebben we nog genoten van een prachtige sterrenhemel, kortom een hele mooie nacht.

Heb je nog verslag gemaakt van je tocht?

Jazeker, ik heb drie schriften vol geschreven en wanneer er een vol was opgestuurd naar José om uit te typen. En die aantekeningen drie jaar later samengesteld in een boek met de titel: “Niet altijd met de wind in de rug”.

Wat was je leukste ontmoeting?

Ja..... ik heb zoveel leuke ontmoetingen gehad, allerlei

nationaliteiten o.a. in Lourdes aan tafel met een Italiaanse collega, die ik 's avonds bij de lichtprocessie nog regelmatig tegenkwam. Dat je in een vreemde stad zomaar een bekende tegenkomt. Maar ook onderweg op rustmomenten heb ik altijd fijne en positieve mensen en medepelgrims ontmoet.

Had je een steen meegenomen?

Niet vanuit thuis. Onderweg heb ik een steen opgeraapt en meegenomen van de plaats, waar ik door een forse rukwind met de fiets een buiteling had gemaakt.

Iets om niet te vergeten:

Dat was in St. Vitte-sur-Briance. Nadat wij 's avonds samen heerlijk gegeten hadden met nog 2 Nederlandse Pelgrims, vertrokken wij 's morgens met 3 fietsers met 3 verschillende tempo's en verloren wij elkaar weer snel uit het oog.

Ik kwam uit bij asfaltwerkzaamheden waar grote machines en vrachtwagens de nodige obstakels vormden. Daar ben ik mij werkelijk een hoedje geschrokken, toen er een enorme tak van een boom afbrak, doordat deze geraakt was door een kiepauto. Hij viel voor mijn neus op het asfalt en raakte mij op een haar na. Ik was, gelukkig, net ervoor gestopt om een foto te maken!

Vele levenservaringen passeerden bij mij daarna de revue, deze ervaring vergeet ik nooit meer.

...toen er een enorme tak van een boom afbrak...

Na de tocht,

Welke camino's heb je gelopen of gefietst?

Ik heb 3 camino's gefietst, de Frances, alleen, over "Langs oude wegen" vanuit Asten – Maastricht – Aken – de Ardennen - enz; de Jacobsroute, samen met José, vanuit Asten over Breda – Tours – enz.;

de route de la Plata, ook samen met José, vanuit Sevilla over Salamanca – Ourense - enz.

Sinds 2018 zijn we samen vanuit Amsterdam op weg naar Rome. Die camino hebben we twee keer moeten afbreken door een valpartij dan van José (2018) en dan van mij (2019). Door corona konden we in 2020 en 2021 niet meer verder. Nu zijn we gestrand in het zicht op de Alpen.

Wat was de mooiste camino?

De eerste natuurlijk, mede omdat het nog een echt avontuur was en alles vreemd en nieuw.

Indrukken achteraf:

Wat is volgens jou het echte Pelgrimsgevoel?

Het onderweg zijn, het één zijn met de natuur zijn ongekennde ervaringen, evenals de ontmoetingen onderweg.

Het Pelgrim-zijn tussen de Pelgrims, geen verschillen onderling, open voor alles en iedereen en dat wederzijds, van alle nationaliteiten is zo mooi en is zo'n rijke ervaring.

En juist deze positieve ervaringen brengen je tot een optimistische levenshouding.

Wat koester je nu nog het meest?

De ervaringen van de tochten in het algemeen. Pelgrim-zijn heeft te maken met vreemdeling zijn, open staan voor alles en iedereen. Dat is een ervaring, die wederzijds is en daarom zo mooi.

De inspiratie voor het "Pelgrimeren met de jeugd" is zonder meer een gevolg van de geweldige herinneringen, welke ik overgehouden heb aan mijn tocht(en) naar Santiago.

Het hoogtepunt van de tocht.

Dat was ongetwijfeld "Finisterra". Ik fietste toen in mijn eentje in één dag de 120 km van Santiago naar Finisterra. Onderweg had ik enorm afgezien door de lage temperatuur (13 graden). Toen ik in Cee (20 km voor Finesterre) aankwam, had ik het wel gehad. Daar trof ik een Italiaanse ex-marine-kapitein en deze sprak mij moed in: "Als je van zover, Nederland, tot hier bent gekomen, kun je die laatste 20 km ook nog wel aan!" Ik herinner me zijn uitspraak nog als de dag van gisteren. En ik stapte weer op de fiets, de zon brak door, bij de eerste telefooncel had ik contact met José en het laatste stuk ging onvoorstelbaar goed. En het werd nog mooier. Ik fietste naar het uiterste punt. Daar werd ik deel van een 10-tal personen van allerlei nationaliteiten. We aten samen en waren druk bezig met onze ervaringen uit te wisselen: Waarom naar Santiago, hoe verlopen en hoe verder te gaan. We maakten een

rondje, waarin iedereen in eigen taal zijn of haar eigen verhaal vertelde en daarna om de beurt zijn of haar dankbaarheid naar boven uitsprak. Hier ervoer ik een grandioze hartelijkheid en passende afsluiting in tegenstelling tot mijn ervaring van de dag ervoor, toen ik op zondag in de kathedraal een kille viering meemaakte, notabene over de wonderbare broodvermenigvuldiging. De volgende morgen ben ik vóór zonsopgang opgestaan om de zon op te zien komen en het leven na deze tocht weer op te pakken.

...we aten samen en waren druk met ervaringen uitwisselen...

Wat heeft de camino jou opgeleverd?

Voor mij gevoelsmatig: Een omslag in mijn leven!

Ik ben gedwongen geweest om voor mezelf op te komen én ik heb mijn sterke en zwakke kanten beter leren kennen.

Algemene punten:

Advies aan de vertrekkende Pelgrim:

Laat je leiden door en heb aandacht voor wat je tegenkomt.
Wees jezelf, sta altijd open voor ontmoetingen. Blijf altijd positief !

Welke betekenis heeft de tocht voor jou gehad?

Ik heb ontdekt dat op de camino daadwerkelijk de vraag langs komt “Hoe sta je in het leven?”.

Voor wie zou jij een kaarsje opsteken?

Voor iedereen die hierin steun kan vinden.

Tot slot:

Wat goed dat mensen onder de vlag van NGSJ elkaar mogen en kunnen ontmoeten.